

VSTUPTÉ DO MÉ HLAVY

Brian Welch, známý pod přezdívkou **Head**, se narodil 16. června 1970. Do hudebního světa vstoupil jako kytarista **KORN**. Postupnými krůčky se z **KORN** stal nepřemožitelný kolos na půdě nově se tvořící metalové scény, která záhy vyplivla slovo nu-metal. **KORN** bych osobně nikdy tímto stylovým rankem nepasoval, neboť si vytvořili svůj vlastní směr, který se za léta jejich zrání vyvíjel. Samá pozitivita a sociální jistoty, miliony prodaných nosičů, z neznámé kapely jsou hvězdy. Vše si vydělali svou buldoci povahou, chcípali na turné, ožírali se do nemoty, fetovali a podávali výborné výkony. Svět jim ležel u nohou... Možná se to zdá jako hezká pohádka, ale z toho kolotoče, o kterém všichni sní, se na jedinou vyloupla jedna „ovečka“. Byl to Brian, který v roce 2005 ohlásil odchod. Za několik dnů se objevily zprávy, že Briana, který trpěl depresemi, byl závislý na všem, co teklo, a ještě na nějakých amfetaminech, nejdnou spasil Bůh. Pro bulvární deníky, americké televizní stanice dobrá zpráva. Všichni poslouchali příběh o „černé“ napravené duši, která utekla z cesty zkázy. Fandové si postesklí, Brian se vydal cestou duševní očisty a nakonec se vrátil k tomu, co ho svedlo na cestu „zkázy“, cestu k muzice. Jeho sólové album „Save Me From Myself“ vyšlo loni. Po dlouhém vyjednávání se nám podařilo získat tento rozhovor. Nechtěl jsem prudit, spíše se jen dozvědět, jak se Brianovi daří...

Domnívám se, že nemůžeme začít jinak než otázkou, kdy se v tvé hlavě začala rodit myšlenka opustit megaúspěšnou kapelu KORN.

Poprvé jsem o tom začal vážněji uvažovat po natočení alba „Untouchables“. Bylo pro mne dost frustrující být stále na turné, daleko od domova a přitom být otcem, který má na starosti výchovu své dcery.

Muzikanti, když začínají hrát na svůj nástroj, později založí kapelu, touží být úspěšní. Vám jako kapelle se splnil obrovský sen. Vyplplali jste se z nováčků na scénu v megakapelu, která prodávala milióny alb, získávala Grammy, ovlivnila spousty dalších kolem. Stali jste se velkým pojmem, kte-

rý už nikdo z hudební historie nevymaže. Rozhodnutí sdělit kapele, že tohle všechno opouštíš, muselo být hodně těžké...

Pravděpodobně to bylo nejtěžší rozhodnutí v mém životě... Už delší dobu jsem chtěl určitou změnu, od základu překopat svůj život. Toužil jsem trávit více času doma se svou dcerou. Tyhle frustrace jsem řešil alkoholem a drogami, což nebylo zrovna dobré řešení. Vždy to pomohlo jenom na chvíli a potom přišel pád do ještě větších sráček. Připadal jsem si, jako bych se propadal nějakou spirálou dolů. Musím přiznat, že za dané situace mě odchod z kapely vlastně vysvobodil. Je to paradoxní, ale najednou ze mě spadly všechny ty okovy, po kterých mladí muzikanti touží. Nevím, jak bych dnes vypadal a zdali bych ještě žil, kdybych z **KORN** neodešel.

Pro kapelu to byl velký šok. Bylo to těsně před nahráváním alba „See You On The Other Side“. S KORN jsi ještě na albu pracoval, něco nahrával, nebo jsi je už ponechal vlastnímu osudu?

Častokrát jsem byl pod parou, ale zase taková svině nejsem, abych z kapely odešel od rozdělané práce a kamarády nechal na holičkách. To rozhodnutí přišlo těsně před tím, než jsme začali skládat materiál na další album. Věřte mi, bylo to strašné, uvnitř se bily dva světy. Jedním byli **KORN**, kamarádi, se kterými jsme to dokázali, a druhým rodina a má dcera. Jako by mne drtily dva těžké balvany.

Po svém odchodu se v médiích rozpoutala doslova bitva mezi tebou a zbytkem skupiny. KORN to zjednodušeně ohodnotili tak, že jsi našel Boha, křesťanství a to tě vysvobodilo. V čem ti tedy tvé obrácení na víru nejvíce pomohlo?

Jsem přesvědčen, že Bůh mi dal tu sílu rozhodnout se a odejít. Opustit tak velkou kapelu, které se daří, je světoznámá... Bůh mi dal sílu nespadnout na dno propasti, do níž jsem se řtil. Pokud bych jej nevyslyšel, asi bych nikdy neodešel...

Bylo to rozhodnutí tak silné, že jsi chtěl zpátky úplně odejít z hudebního světa, nebo jsi jenom potřeboval čas na to, dát se zase dohromady?

Dva roky jsem dost fičil na speedu a jiných amfetaminech. Chtěl jsem se změnit po více stránkách, nejen odejít z kapely. Stal jsem se opět normálně myslícím člověkem, bez návyku na drogy. To byla jedna z dalších velkých výher. O tom opustit hudební svět jsem neuvažoval. Měl jsem všeho plné zuby, ale kytaru bych do popelnice nikdy nehodil. Zabrало to trochu více času, ale ta očista stála za to... Pokud si dobře vzpomínám, po tom všem

jsem kytaru odložil asi na půl roku. Když jsem ji vzal do ruky, okamžitě se mi vybavily vzpomínky na kapelu a turné, kde jsem se ničil a ničil i své blízké kolem. Tak jsem se jí raději chvíli nedotýkal. (smích)

Management KORN ohlásil tvůj odchod z kapely 22. února 2005. Už 10. března obletěly internetové servery fotky, jak se necháváš pokřtít v řece Jordán... Jaké to je, nechat se pokřtít v pokročilém věku? Já jsem také křtěný, ale nic si z toho nepamatuji, byl jsem mimino, navíc mi víra v Boha v srdci a mozkou nezůstala...

Jasně, člověk se nemůže do ničeho nutit. Já se rozhodl svobodně. Svůj křest jsem bral jako očistec, vstup do nové části svého života. Jako bych ze sebe vyhnal nemoc. Tímto jsem ze sebe symbolicky smyl všechny drogové a alkoholové závislosti, dal se na novou, lepší cestu. Skupina věřících z rodného Bakersfieldu se chystala na cestu do Izraele, nechat se pokřtít. Využil jsem této možnosti a zadarmo tam se všemi odestoval. Byl to pro mne velký duchovní zážitek. Vykoupat se mohu i doma, ale tohle mělo pro mne velký význam. Prostě nový začátek další cesty...

Vstup na sólovou dráhu někdy bývá pro muzikanta těžkou zkouškou. Někteří se snaží objevovat nové hudební směry, které potom k dané osobě třeba vůbec nepasují. U tebe jsem nějak podvědomě čekal, že to bude podobné tomu, co jsi dělal v KORN...

Tím pokřtěním jsem symbolicky začal nový život, hodně věcí jsem u sebe změnil. Jedno však nemůže vymazat ani Bůh, víra nebo drogy, a to je láska k heavy muzice. Tu jsem vždy dělal srdcem a bylo mi jasné, že to bude něco podobného jako v **KORN**. Stále mám rád alba od **KORN**, hlavně ta starší. To, co mi na posledních albech nějak podvědomě chybělo, jsem chtěl dát na svůj první sólový počín.

Problém se sháněním muzikantů k nahrání alba jsi pravděpodobně neměl. Myslím, že po tom, co jsi ohlásil nové album, musel tvůj mobil vibrovat téměř nepřetržitě, nebo to bylo jinak?

Určitě nabídky jsem dostával prakticky od svého odchodu z **KORN**. Do studia jsem si pozval známější muzikanty: bubeníka Joshe Freese (A PERFECT CIRCLE, EVANESCENCE, NINE INCH NAILS) nebo baskytaristu Tonyho Levina (ALICE COPER, PETER GABRIEL, DAVID BOWIE). Potřeboval jsem někoho, kdo by dobře přetavil mé myšlenky na album, odvedl profi práci, a po nahrání se naše cesty rozešly.

Bral jsi svou sólovou prvotinu jako velkou výzvu, nebo jsi z toho

měl trochu obavy? Přece jenom tvořit v kapelle – živém organizmu – je daleko jednodušší než se uzavřít sám doma a mít všechno na svých bedrech...

Cítil jsem se dobře, všechno šlo v pohodě, byl jsem šťastný. V posledních letech jsem už v **KORN** necítil takovou soudržnost jako dříve. Kolem kapely se motalo stále více cizích lidí, kteří se snažili radit, jak a co máš dělat. Takový kolos na sebe jednoduše nabalí řadu příživníků, kteří si hrají na machry a nic pořádně neumí. Nahrávání s **KORN** bylo fajn, ale z posledních alb si toho moc nepamatuji, protože jsem dost chlastal. Prostě jsem si složil a zahrál to svoje a pak jsme se dlouho bavili, jak to bude nebo co tam nebude. Takhle jsem svobodný a mohu si dělat, co chci. Bez drog a chlastu si dnes muziku daleko více užívám...

Na albu ses poprvé vokálně představil jako frontman... Do té doby jsi hrál na kytaru a pomáhal Jonathanovi s doprovodnými zpěvy. Byl ten přerod v hlavního zpěváka plynulý, nebo to mělo nějaké mouchy?

Hodně to bolelo... fakt, žádná sranda. Dnes mohu říci, že jsem hodně pozměnil názor na zpěváky. Absolvoval jsem pár lekcí zpěvu, které mě naučily, jak si svůj hlas tak nějak zahrát, uvést do provozního stavu. Jenomže zpěv té klasické stupnice je opravdu nudný. Stát před zrcadlem a zpívat si – do, re, mi, fa... Naučil jsem se, jak se svým hlasem pracovat, našel jsem hodně nových barev svého hlasu, ale také vím, že je tam stále co zlepšovat. S **KORN** jsem mohl být na fetu a své jsme si na kytaru vždy odehráli, zazpíval pár bokovek. V tom stavu, ve kterém jsem byl, bych nikdy nemohl zazpívat to co třeba Jonathan. Kytarista si jednoduše musí hlídat ruce, dobře naladit, být v pohodě. Bubeníkovi nesmí létat do okolí paličky a musí být fit. Co ale zpěvák? Může se opít, být strážlivý, ale když to v hrdle nesedne, tak to prostě nejde... Naladit si něco uvnitř je velice těžké...

Před vydáním hudebního debutu „Save Me From Myself“ (2008) jsi o rok dříve pustil na trh stejnojmennou knihu, která nabízel množství témat, jež jsi mohl na album použít. Jak probíhala selekce textů, nápadů? Byla to sonda do „temné“ minulosti nebo spíše do světa „světější“ současnosti?

Je to takový průřez. Náměty na texty přicházely postupně. Zmiňuji zde svou drogovou závislost, odchod z **KORN** i svou novou tvář a víru. Nechci si hrát na napravenou černou ovci, která je najednou hodná. Je to kus mého nitra, života, který už nevymažu, nevrátím. Bylo